

บทที่ 6

การอธิฐาน

“การอธิฐานเป็นบันไดที่ทุก ๆ คนจะได้ขึ้นไปสู่สวรรค์”

....พระโมฮัมหมัด....

การสนทนากับพระเจ้า

พระอับดุลบาฮากล่าวว่ “การนมัสการและการสวดมนต์ คือ การสนทนากับพระเจ้า” การที่พระเจ้าเป็นเจ้าจะแสดงน้ำพระทัยและพระประสงค์ของพระองค์ให้มนุษย์ทราบพระองค์จะทรงรับสั่งเป็นภาษาที่มนุษย์สามารถจะเข้าใจได้ โดยผ่านทางศาสนาทูตของพระองค์ เมื่อศาสนาทูตเหล่านั้นมีชีวิตอยู่ พระองค์ได้สั่งสอนมนุษย์ด้วยตัวของพระองค์เอง และแจ้งข่าวของพระเจ้าเป็นเจ้าให้พวกเขาทราบ ครั้นเมื่อบรรดาศาสนาทูตสิ้นชีวิตไปแล้ว คำสอนและข่าวที่องค์เหล่านั้นได้แจ้งแก่ปวงมนุษย์ก็ยังคงเข้าสู่จิตใจของปวงชนอยู่ตลอดมาโดยการบันทึกไว้ แต่วิธีนี้มิใช่เป็นหนทางเดียวที่พระเจ้าจะทรงตรัสกับปวงมนุษย์ ยังมี “ภาษาแห่งจิตวิญญาณ” อันเป็นภาษาที่ไม่ขึ้นอยู่กับภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งพระเจ้าเป็นเจ้าจะทรงใช้ติดต่อด้วยได้ และทรง دلใจผู้ที่มีจิตใจคิดแสวงหาความจริงไม่ว่าเขาจะอยู่แห่งใดและเป็นชนชาติใด โดยภาษาแห่งจิตวิญญาณนี้ ศาสนทูตยังคงติดต่อกับปวงศาสนิกชนผู้เคร่งครัดศาสนาอยู่ แม้ว่าท่านจะล่วงลับไปแล้ว พระคริสต์ยังคงติดต่อวิสาสะกับสาวกของพระองค์ ทั้งทรง دلใจของเหล่านั้นอยู่ แม้พระองค์จะถูกตรึงกางเขน สวรรคตไปแล้วโดยแท้จริงพระองค์ทรงมีอิทธิพลเหนือพวกเขา ยิ่งกว่ายังมีพระชนม์ชีพอยู่เสียอีก ศาสนทูตองค์อื่นๆ ก็เช่นเดียวกัน พระอับดุลบาฮาได้กล่าวไว้มากเกี่ยวกับเรื่องภาษาแห่งจิตวิญญาณนี้ เป็นต้นว่า

“เราควรจะพูดภาษาของสวรรค์ ซึ่งเป็นภาษาแห่งจิตวิญญาณ เพราะมีภาษาแห่งวิญญาณ และจิตใจ ภาษานี้แตกต่างจากภาษาพูดของมนุษย์เรา เช่นเดียวกับที่ภาษามนุษย์แตกต่างจากภาษาสัตว์ที่พูดกันด้วยเสียงร้องต่างๆ”

“เป็นภาษาจิตวิญญาณที่ติดต่อกับพระเจ้า เพราะขณะที่เรานัสการพระองค์นั้น เราเป็นอิสระหลุดพ้นจากสิ่งภายนอกทั้งหลายและหันหน้าเข้าหาพระเจ้า ฉะนั้น จิตวิญญาณของเราจึงได้ยินเสียงของพระองค์ เราติดต่อกับพระองค์โดยปราศจากถ้อยคำ เราสนทนากับพระองค์และได้ยินพระองค์

ตอบ.... เราทุกคนเมื่อบรรลุถึงสภาพแห่งจิตใจอันสมบูรณ์นั้นแล้ว จะสามารถได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าได้” – จากคำปราศรัย บันทึกโดย มิส เอเซล เจ.โรเซนเบิร์ก

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงกล่าวว่า การติดต่อกับสัจจะแห่งจิตชั้นสูงจะกระทำได้อีกโดยการใช้อนุภาคนาโนแห่งจิตวิญญาณนี้เท่านั้น จะกระทำแต่เพียงการเขียน หรือคำพูดยังไม่เพียงพอ ในพระคัมภีร์ “หุบเขาเจ็ดแห่ง” ซึ่งพระองค์ได้ทรงบรรยายถึงการเดินทางของนักท่องเที่ยวนอกจากที่อยู่ในโลกมนุษย์ไปสู่ที่อยู่ในสวรรค์ ได้กล่าวถึงภาวะขั้นสูงยิ่งของการเดินทางว่า:

“สภาพเหล่านี้ย่อมอยู่เหนือเกินกว่าที่ลิ้นจะพรรณนา อีกทั้งอยู่เหนือคำพูดทั้งหมดในภาวะเช่นนี้ ปากกาที่ไม่อาจจะเข้าถึงความหมายได้ และการเขียนก็เป็นแต่เพียงรอยด่างที่ไร้ประโยชน์ ความสุขอันยิ่งใหญ่ในภาวะขั้นนี้จะต้องบอกกล่าวกันได้อีกโดยทางวิญญาณเท่านั้น ไม่มีผู้ใดจะบรรยายได้ถูกต้อง และไม่สามารถจะจดบันทึกลงได้”

การตั้งจิตพลีตนต่อพระผู้เป็นเจ้า

การที่จะบรรลุถึงสภาพแห่งจิตวิญญาณขั้นที่ติดต่อกับพระเจ้าได้นั้น พระอัครทูตอัครทูตได้กล่าวไว้ว่า :-

“เราจะต้องพยายามให้บรรลุถึงสภาวะนี้ให้ได้ โดยแยกออกจากสิ่งทั้งปวงและบุคคลทั้งหลาย แล้วหันหน้าเข้าหาพระเจ้าเท่านั้น ในการบรรลุถึงสภาวะนี้จะต้องใช้พลังใจบ้างแต่ก็ต้องพยายามเพื่อให้บรรลุถึงจุดนั้น เราจะไปถึงสภาวะนั้นได้ด้วยการคิดถึงทางโลกให้น้อยลง และคิดถึงทางธรรมให้มากขึ้น เรายิ่งก้าวไกลออกไปจากทางโลกมากเพียงใดก็ยิ่งเข้าทางธรรมมากขึ้นเพียงนั้น เราสามารถเลือกเอาได้

เราจะต้องเปิดการรับรู้ทางธรรมและความสำนึกภายในขึ้น เพื่อจะได้แลเห็นสัญลักษณ์และร่องรอยแห่งวิญญาณของพระผู้เป็นเจ้าที่อยู่ในสิ่งทั้งปวง ทุกสิ่งเหล่านั้นสามารถสะท้อนให้เราเห็นแสงแห่งพระวิญญาณได้” – จากคำปราศรัย บันทึกโดย มิส เอเซล เจ.โรเซนเบิร์ก

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ทรงเขียนไว้ว่า :-

“ผู้บากบั่นผู้นั้น... ทุกยามเช้า... ควรจะติดต่อกับพระผู้เป็นเจ้า และควรทุ่มเทจิตใจในการเสาะหาพระผู้เป็นเจ้าที่รักของเขา ผู้บากบั่นควรทำลายความคิดที่จะพาให้ออกไปนอกแนวทางเสียด้วยเพลิงแห่งความรักในพระองค์” – จาก Gleanings

พระอับดุลบาฮาได้กล่าวไว้เช่นเดียวกันว่า :-

“เมื่อมนุษย์ยอมรับธรรมที่ให้ความสว่างแก่จิตใจของเขาแล้ว เขาก็เป็นเจ้าของสรรพสิ่งทั้งหลายในโลกโดยแท้จริง ตรงกันข้ามเมื่อมนุษย์ได้รับความสุขจากธรรม แต่กลับหันหน้าไปสู่ทางโลกก็วิสัยเสียแล้ว เขาก็ตกจากสภาพสูงลงไปสู่สภาพที่ต่ำกว่าสัตว์เดรฉาน” – จากสุนทรพจน์ในกรุงปารีส

พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวต่อไปว่า :-

“โอ, ปวงชนทั้งหลาย จงหลีกเลี่ยงออกจากเครื่องพันธนาการแห่งความเห็นแก่ตัว แล้วพอกจิตใจให้สะอาดปราศจากสรรพสิ่งทั้งปวง นอกจากเราอันที่จริง การรำลึกถึงเหล่านั้นเป็นการชำระล้างความสกปรกทุกสิ่ง โอ, ผู้รับใช้ของเรา จะสวดพระคัมภีร์ของพระเจ้าที่ทรงประทานให้เพื่อความไพเราะแห่งเสียงของเจ้า จะได้จุดดวงวิญญาณของตัวเจ้าเอง ให้สว่างและดึงดูดหัวใจของคนทั้งปวง ผู้ใดก็ตามที่สวดพระคัมภีร์ของพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าที่ประทานให้ในห้วงส่วนตัวของเขา ทุตสวรรค์ของพระเจ้าทรงเจษานุภาพที่ล่องลอยอยู่ทั่วทุกหนทุกแห่ง ก็จะนำกลิ่นหอมแห่งถ้อยคำอันไพเราะที่เขากล่าวให้กระจายออกไป...” – จาก gleanings

ความจำเป็นที่ต้องมีสื่อกลาง

พระอับดุลบาฮาได้กล่าวไว้ว่า :-

“เป็นความจำเป็นที่จะต้องสื่อกลางระหว่างมนุษย์และพระเจ้าผู้สร้างสื่อกลางนี้ คือบุคคลที่ได้รับแสงสว่างอันวิเศษสุดและสาดแสงนั้นให้แก่โลกมนุษย์ เช่นเดียวกับอากาศที่ห่อหุ้มโลก ได้รับแสงและความร้อนจากดวงอาทิตย์และสาดความร้อนและแสงนั้นมาสู่โลก” – จาก Divine philosophy

ถ้าเราปรารถนาจะสวดและอธิษฐาน เราจะต้องมีสิ่งที่เป็นศูนย์กลางที่เราคิดว่าจะรับคำสวดอธิษฐานของเราได้ ถ้าเราหันไปสู่พระเจ้าเราจะต้องตั้งจิตของเราตรงไปยังศูนย์กลางหากมนุษย์จะสักการะพระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าโดยทางอื่นมิใช่ผ่านทางศาสนทูตของพระองค์แล้วไซ้ร้ ก่อนอื่น เขาจะต้องมีความเข้าใจในองค์พระเจ้าเป็นผู้เป็นเจ้าโดยการนึกคิดเอาตามความเข้าใจของตนเอง เราไม่สามารถจะบรรจุน้ำทั้งมหาสมุทรลงในขวดได้ ฉะนั้น มนุษย์ก็ไม่สามารถเข้าใจพระเจ้าได้ ฉะนั้น สิ่งที่เราคิดด้วยตัวของเราเองเราก็สามารถเข้าใจได้ แต่ทว่าสิ่งที่เราคิดนั้นมิใช่พระเจ้า สิ่งที่มนุษย์คิดและเข้าใจเอาเองนั้นเป็นแต่เพียงปีศาจ-เป็นแต่เพียงเงา-เป็นความคิดฝันและกล่าวอ้างเท่านั้น ความนึกคิดเหล่านั้นไม่เกี่ยวพันอันใดกับพระเจ้าเลย

ถ้ามนุษย์ปรารถนาที่จะรู้จักพระผู้เป็นเจ้าเขาจะไฝหาศาสนทูต เช่น พระคริสต์ หรือพระบาฮาอุลลาห์ ซึ่งเปรียบประหนึ่งเป็นกระจกเงาอันสมบูรณ์ แล้วเขาจะได้เห็นแสงสะท้อนของดวงอาทิตย์แห่งสัจจะจากกระจกเหล่านั้น

เราได้รู้จักดวงอาทิตย์ของโลกจากความเจิดจ้า จากแสงสว่างและความร้อนของมัน เช่นเดียวกันที่เรารู้จักพระผู้เป็นเจ้า ซึ่งเป็นดวงอาทิตย์แห่งจิตวิญญาณ เมื่อพระองค์ทรงสาธตแสงโดยทางศาสนทูต โดยคุณลักษณะอันสมบูรณ์งดงาม โดยรัศมีอันเจิดจ้า จารัสของพระองค์ – คำสนทนากับ มร. เพอร์ซี วู๊ดค็อก พระองค์กล่าวต่อไปว่า:

มนุษย์ไม่อาจจะได้รับความกรุณาปราณีโดยตรงจากพระเจ้าได้ เว้นเสียแต่พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเป็นสื่อกลางให้ ย่อมองข้ามความจริงที่เห็นได้ชัดไปเสีย เพราะมันเป็นพยานในตัวของมันเองแล้วว่า ถ้าไม่มีครูสอนเด็กจะมีความรู้ไม่ได้ และความรู้ก็เป็นความกรุณาอย่างหนึ่งของพระเจ้า ถ้าปราศจากเมฆหมอกที่ให้ฝนเสียแล้ว พื้นดินก็จะไร้ผักหญ้าจะนั้น เมฆจึงจะเป็นสื่อกลางระหว่างความกรุณาสวรรค์และพิภพ แสงสว่างย่อมมีจุดศูนย์กลาง บุคคลที่ปรารถนาจะค้นหามันแต่ไม่ได้ค้นคว้าจำแนกแท่งที่เป็นจุดศูนย์กลางแล้ว เขาก็ไม่สามารถจะพบได้เลย... จงรำลึกถึงยุคของพระคริสต์ บางคนคิดไปว่าเขาสามารถจะพบสัจธรรมได้แม้จะไม่ได้รับความกรุณาจากพระคริสต์ก็ตาม แต่ความนึกคิดอันนี้เป็นสาเหตุให้ไม่ได้รับความกรุณาจากพระผู้เป็นเจ้า – จากศาสน์ของพระอับดุลบาฮา

บุคคลที่พยายามสักการะพระผู้เป็นเจ้าโดยไม่ได้หันหน้ามาสู่ศาสนทูตของพระองค์ ก็เช่นเดียวกับบุคคลที่อยู่ในคุกมืดแล้วพยายามสร้างมโนภาพว่า ได้สัมผัสกับแสงอาทิตย์

การสวดมนต์เป็นข้อผูกมัดซึ่งจะขาดเสียมิได้

บาไฮศาสนิกชนจะต้องสวดมนต์และนมัสการพระเจ้าดังที่พระบาฮาอุลลาห์ทรงกล่าวไว้ในพระคัมภีร์ Kitab-i-aqdas ว่า :-

จงสวด (หรือท่อง) พระโอวาทของพระผู้เป็นเจ้าทุกเช้าเย็น ผู้ละเลยการปฏิบัตินี้ย่อมไม่ซื่อสัตย์ซื่อต่อพระกิตติภาพของพระเจ้า และผู้ที่หันหลังให้ในวันนี้ก็คือผู้ที่หันหลังให้พระเจ้า โอ, ปวงชนทั้งหลายของเรา จงเกรงกลัวพระผู้เป็นเจ้าอย่าภาคภูมิใจในการที่ได้อ่านพระคัมภีร์มากมายทั้งกลางวันและกลางคืน การสวดด้วยความเกรงใจและยินดีแม้เพียงประโยคเดียวย่อมดีกว่าที่ท่านจะอ่านพระคัมภีร์ของพระผู้มียอำนาจสูงสุดทั้งเล่มด้วยความไม่ใส่ใจ จงสวดพระคัมภีร์ของพระเจ้าแต่

พอสมควรโดยไม่ทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อยและเศร้า อย่าทำให้ดวงวิญญาณของเจ้าเบื่อหน่ายด้วยการ
สวดมากเกินไป แทนที่จะทำเช่นนั้นจงทำจิตใจให้สดชื่นซึ่งจะทำให้วิญญาณของท่านแจ่มใสและ
เข้าใจถึงธรรม อันเปรียบเสมือนกับว่าเจ้าใส่ปีกบิน สิ่งนี้เองจะทำให้เจ้าเข้าไปใกล้พระเจ้าได้ – จาก
พระมหาคัมภีร์คิตาบี อัคดัส

พระอับดุลบาฮาได้เขียนจดหมายถึงบุคคลผู้หนึ่งว่า :-

โอ, สหายแห่งวิญญาณที่รัก! จงรู้ไว้เถิดว่าการสวดเป็นข้อผูกมัดและจะขาดเสียมิได้ และไม่
มีข้อแก้ตัวใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากบุคคลที่มีสติวิปลาส หรือมีเหตุสุดวิสัยซึ่งเหลือที่จะกระทำได้” – จาก
สาส์นของพระอับดุลบาฮา

อีกผู้หนึ่งถามว่า :-

“ทำไมจึงต้องอธิษฐาน? มีประโยชน์อะไรในการกระทำเช่นนั้น เพราะพระผู้เป็นเจ้าได้ทรง
กำหนดและปฏิบัติทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีที่สุดแล้ว ฉะนั้น จะมีประโยชน์อะไรในการวิงวอนร้องขอความ
ช่วยเหลือและสิ่งที่เขาต้องการ?

พระอับดุลบาฮาตอบว่า :-

“จงรู้เถิดว่า เป็นการสมควรอย่างยิ่งสำหรับผู้อ่อนแอที่จะวิงวอนต่อพระผู้ทรงเข้มแข็ง และ
เป็นการจำเป็นสำหรับผู้ที่ต้องการความกรุณาจะต้องร้องขอจากพระองค์ผู้ทรงไว้ซึ่งพระกรุณาธิคุณ
อันมหาศาล เมื่อบุคคลวิงวอนพระผู้เป็นเจ้าละหันหน้าเข้าหาพระองค์และใคร่จะได้รับความเมตตา
กรุณาจากห้วงสมุทรแห่งความปรานีของพระองค์แล้ว การอธิษฐานนี้จะทำให้หัวใจของเขาได้รับแสง
สว่างทำให้สายตาของเขาเจิดจ้า ให้ชีวิตแกดวงวิญญาณและเชิดชูความเป็นมนุษย์ของเขา

“ในระหว่างที่เจ้าวิงวอนต่อพระเจ้าและสวดว่า ‘พระนามของพระองค์คือการรักษาของ
ข้าพเจ้า’ เช่นนี้แล้ว เจ้าจะรู้สึกหัวใจของท่านชุ่มชื้นและเบิกบานด้วยวิญญาณแห่งความรักของ
พระผู้เป็นเจ้า และจิตใจของเจ้าก็จะถูกดึงดูดเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า! โดยการดึงดูดนี้จะทำให้
บุคคลมีสมรรถภาพและความสามารถยิ่งขึ้น เมื่อภาชนะขยายตัวใหญ่เข้าก็จะสามารถที่จะบรรจุน้ำ
ได้มากขึ้น เช่นเดียวกับเมื่อมนุษย์กระหายน้ำมาก น้ำนั้นยิ่งมีค่ามากขึ้น นี่คือการหมายอันลึกลับ
และประโยชน์แห่งการวิงวอนของร้องต่อพระเจ้า” – จากสาส์นชาวอเมริกันบาไฮผู้หนึ่ง

คำสวดคือภาษาแห่งความรัก

ต่อคำถามของบุคคลอีกผู้หนึ่งซึ่งถามว่า การอธิษฐานยังคงมีความจำเป็นอีกอยู่หรือไม่ ในเมื่อพระผู้เป็นเจ้าทรงล่วงรู้ความปรารถนาของมนุษย์ทุกๆ คนอยู่แล้ว พระอับดุลบาฮาได้ตอบว่า :-

“เมื่อบุคคลผู้หนึ่งมีความรักบุคคลอีกผู้หนึ่ง เขาก็ใคร่ที่จะกล่าวแสดงความรักของเขา แม้จะรู้ดีว่ามีตรัสผู้นั้นรู้อยู่แก่ใจว่าเขารัก เขาก็ยังคงใคร่ที่จะกล่าวแสดงความรักของเขาอยู่นั่นเอง... เช่นเดียวกัน แม้พระผู้เป็นเจ้าจะทรงล่วงรู้ความปรารถนาของคนทุกคน แต่ความปรารถนาที่จะนมัสการและอธิษฐานก็เป็นวิถีทางธรรมชาติวิธีหนึ่งที่มนุษย์จะแสดงความรักต่อพระผู้เป็นเจ้า...

“การสวดนั้นไม่จำเป็นจะต้องกล่าวออกเป็นถ้อยคำเสมอไป เพียงแต่การคิดและแสดงลักษณะท่าทีก็เพียงพอ ถ้าไม่มีความรักและความปรารถนาเสียแล้ว ก็ไม่มีประโยชน์ที่จะบังคับให้เกิดความรักและความปรารถนานั้นๆ คำพูดที่ปราศจากความรักย่อมไร้ความหมาย หากจะมีคนหนึ่งคนใดมาสนทนากับท่านโดยถูกบังคับ และปราศจากความชื่นชมยินดีที่ได้พบปะกับท่านแล้ว ยังจะพอใจที่จะสนทนากับเขาอีกหรือไม่?” – จากข้อเขียนของ มิส จี. เอส. สตีเวนส์

ในการปราศรัยครั้งหนึ่ง ท่านกล่าวว่า :-

“การนมัสการขั้นสูง มนุษย์จะอธิษฐานพระผู้เป็นเจ้าเพื่อขอความรักจากพระองค์เท่านั้น มิใช่นมัสการเพราะกลัวพระองค์ หรือเกรงการตกนรก หรือมุ่งหวังไปสู่สวรรค์แต่อย่างใด... เมื่อคนใดได้หลงรักในบุคคลอีกคนหนึ่งแล้วเป็นการยากที่จะห้ามมิให้เขาพำนักถึงบุคคลที่เขาหลงรัก และเป็นที่ยากยิ่งขึ้นที่จะมิให้มนุษย์พำนักกล่าวถึงพระนามของพระผู้เป็นเจ้าเมื่อเขามีความรักในพระองค์... บุคคลผู้เลื่อมใสและปฏิบัติทางธรรม จะไม่ชื่นชมยินดีในสิ่งใดทั้งสิ้นนอกจากการสรรเสริญพระผู้เป็นเจ้า – จากบันทึกของ มิส เอลมา ร็อบเบิร์ตสัน และนักเดินทางอื่นในเดือนพฤศจิกายน-ธันวาคม พ.ศ.

2443

การสวดในที่ประชุม

พระอับดุลบาฮา ได้อธิบายคุณค่าของการสวดในที่ประชุมดังนี้ :-

“บางคนอาจจะกล่าวว่า ‘ข้าพเจ้าจะสวดถึงพระผู้เป็นเจ้าเมื่อใดก็ตามที่ข้าพเจ้าปรารถนา แม้จะอยู่ในป่า, ในเมือง หรือแห่งหนตำบลใดก็ตาม เหตุใดจึงต้องไปรวมชุมนุมกับฝูงชนในวันและเวลาพิเศษเช่นนั้น เพื่อจะสวดร่วมกับพวกเขาในขณะที่ข้าพเจ้าอาจจะไม่อยู่ในอารมณ์ที่จะสวดในขณะนั้น?’

“การคิดเช่นนี้เป็นความคิดที่ไร้ประโยชน์ เพราะการสวดในที่ที่ประชาชนมาชุมนุมกันมากๆ ย่อมเกิดมีพลังอำนาจยิ่งกว่าการสวดตามลำพังแต่เพียงผู้เดียว เช่นเดียวกับแบ่งแยกเหล่าทหารให้ต่อสู้แต่ลำพัง ย่อมทำให้กองทัพขาดความเข้มแข็ง ถ้าหากทหารทั้งหมดในสงครามแห่งธรรม (1) ได้รวมกำลังเข้าด้วยกัน พลังทางธรรมที่รวมกันเป็นกลุ่มก้อนของพวกเขาจะช่วยเหลือซึ่งกันและกัน และการสวดนั้นก็จะเป็นที่พึงพอพระทัยแก่พระเจ้า” – บันทึกโดยมิส เอเธล เจ. โรเซนเบิร์ก

ถึงแม้ว่าพระอัครทูตบาฮา ได้เน้นถึงความจำเป็นในการชุมนุมสวด และกล่าวถึงพลังอันเข้มแข็งแห่งจิตวิญญาณในการร่วมกันไปสู่พระเจ้านั้น ท่านก็หาได้สอนให้บาไฮศาสนิกชนสวดในที่ประชุมพร้อม ๆ กันไม่ การสวดพร้อม ๆ กันในที่ชุมนุมชนมิใช่เป็นคำสอนของศาสนาบาไฮ นอกจากบทสวดชุมนุมในพิธีฝังศพเท่านั้นที่มีกำหนดไว้ในคำสอน

การรอดพ้นจากความหายนะ

ตามคำสอนขององค์ศาสดาทั้งหลาย โรคภัยและความทุกข์ยากทั้งมวลเกิดขึ้น เพราะการไม่เชื่อฟังคำสอนของศาสนทูต พระอัครทูตบาฮาได้อธิบายถึงความหายนะ อันเนื่องมาแต่น้ำท่วม, พายุ, และแผ่นดินไหวว่าสาเหตุเกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นโดยทางอ้อม เนื่องจากมนุษย์ไม่เชื่อฟังคำสั่งสอนทางศาสนา ความทุกข์ทรมานที่ติดตามมาภายหลังการผลิตพลาดนั้น มิใช่เป็นการแก้เผ็ดหากเป็นการสอนและแก้ไขความบกพร่อง เป็นเสียงของพระผู้เป็นเจ้าประกาศให้มนุษย์รู้ว่า พวกเขาได้หลงออกไปจากแนวทางที่ดี หากความทุกข์ที่บังเกิดขึ้นร้ายแรงมากก็เป็นเพราะว่าภัยแห่งความผิदनั้นร้ายแรงยิ่งกว่า ทั้งนี้ก็เพราะ “ค่าตอบแทนความบาปก็คือความตาย”

เพราะความหายนะเป็นผลมาจากการไม่เชื่อฟัง ปฏิบัติตามฉะนั้น การที่จะรอดพ้นจากความหายนะได้ก็ด้วยการเชื่อฟังและปฏิบัติตามเท่านั้น มิใช่สิ่งบังเอิญ แต่เป็นสิ่งที่แน่นอนทีเดียว การหันหลังให้พระผู้เป็นเจ้า นำมาซึ่งหายนะอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ ในทำนองเดียวกัน การหันหน้าเข้าสู่พระผู้เป็นเจ้าก็จะนำความสุขมาให้อย่างแน่นอน

(1) หมายถึงบาไฮศาสนิกชน

เพราะมนุษย์ทั้งมวลเป็นเสมือนส่วนต่างๆ ของร่างกายอันเดียวกัน สวัสดิภาพของแต่ละบุคคลจึงมิได้ขึ้นอยู่กับเฉพาะแต่ความประพฤติของตัวเองเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับความประพฤติของผู้อื่นด้วย ถ้าบุคคล

ผู้ใดกระทำมิชอบ ผู้อื่นก็ย่อมได้รับผลแห่งความไม่ดีนั้นด้วย ดังนั้น ทุกคนควรจะต้องรับเอาภาระของเพื่อนมนุษย์บ้าง คนที่ดีที่สุดก็คือผู้ที่รับเอาภาระของเพื่อนมนุษย์มากที่สุด นักบุญมักจะเป็นผู้ที่รับความทุกข์ทรมานอย่างหนักเสมอ แต่บรรดาศาสนาย่อมได้รับความทุกข์สาหัสยิ่งกว่า พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงกล่าวไว้ใน “พระคัมภีร์แห่งความมั่นใจ” ว่า :-

“ท่านต้องเคยได้ยินอย่างไม่ต้องสงสัยเลย ถึงเรื่องความทุกข์เข็ญ ความยากจน ความเจ็บป่วย และความอัปยศที่บังเกิดขึ้นแก่บรรดาศาสนทูตของพระผู้เป็นเจ้า ตลอดจนสาวกของท่านเหล่านั้น ท่านต้องเคยได้ยินถึงเรื่องที่ศีรษะสาวกของเหล่าศาสนทูตถูกส่งไปเป็นของกำนัลแก่เมืองต่างๆ”

ที่เป็นเช่นนั้นมิใช่เพราะนักบุญหรือศาสดาทั้งหลายสมควรได้รับการลงโทษหนักยิ่งกว่าผู้อื่น ท่านเหล่านั้นได้รับความทุกข์ทรมานก็เพราะความบาปของเพื่อนมนุษย์ และเลือกเอาการรับเคราะห์กรรมเพื่อเห็นแก่บาปที่คนทั้งปวงได้กระทำไว้ ทั้งนี้ก็เพื่อสวัสดิภาพของโลก มิใช่เพื่อตัวของท่านเหล่านั้นเอง ผู้ที่รักมนุษยชาติโดยแท้ ย่อมไม่อธิษฐานเพื่อที่จะให้ตัวเองพ้นจากความขัดสน จากความเจ็บป่วย และความหายนะเท่านั้น แต่เขากระทำไปเพื่อที่จะให้คนทั้งปวงพ้นจากความโง่เขลาและความผิดพลาดต่างๆ ซึ่งก็อาจจะก่อให้เกิดเรื่องร้ายทั้งหลายนี้ได้ หากท่านเหล่านั้นจะปรารถนาความสุข และความมั่งคั่งแก่ตัวท่านเองแล้วไซ้ ก็เป็นไปเพื่อที่จะรับใช้อาณาจักรแห่งศาสนา แต่แม้ท่านมิได้รับความสมบูรณ์และความมั่งคั่ง ท่านก็ยังยอมรับสิ่งที่บังเกิดขึ้นด้วยลักษณะการอัน “สงบและแจ่มใส” เพราะท่านย่อมรู้ว่าอะไรก็ตาม ที่บังเกิดขึ้นตามแนวของพระผู้เป็นเจ้าย่อมมีประโยชน์ทั้งสิ้น

พระอัครทูตบาฮากล่าวว่ :-

“ความเศร้าโศกเสียใจ มิได้มาสู่เราอย่างบังเอิญเลย พระองค์ผู้ทรงเมตตาได้ส่งมันมา เพื่อให้จิตวิญญาณของเราเจริญขึ้น เมื่อมนุษย์ประสบความโศกเศร้า เขาก็จะรำลึกถึงพระบิดาของเขาที่อยู่ในสรวงสวรรค์ ผู้ทรงสามารถพาเขาให้หลุดพ้นออกมาจากความหึงผยองได้ เขายังได้รับความทุกข์ทรมานเพียงใด ก็จะได้รับคุณธรรมมากขึ้นเพียงนั้น” – จากสุนทรพจน์ในกรุงปารีส

มองเผินๆ ก็ดูคล้ายกับว่าเป็นการไม่ยุติธรรม ที่ผู้บริสุทธิ์ต้องรับทุกข์แทนผู้กระทำผิด แต่พระอัครทูตบาฮาได้ให้ความเชื่อมั่นแก่เราว่า ความไม่ยุติธรรมที่ผู้บริสุทธิ์ได้รับนั้นเป็นแต่สิ่งที่ปรากฏให้เห็นเท่านั้น ต่อความยุติธรรมอันแท้จริงก็จะมีอำนาจเหนือกว่า พระองค์ได้เขียนว่า :-

“สำหรับเด็กๆ และผู้อ่อนแอ ที่ได้รับความทุกข์ยากเดือดร้อนจากน้ำมือของพวกกดขี่ข่มเหง ...มีรางวัลชดเชยให้ในโลกหน้า...ความทุกข์ก็คือความกรุณาอันใหญ่หลวงของพระผู้เป็นเจ้า จริง ที่เดียว ที่ความกรุณาของพระองค์เป็นสิ่งที่ดีกว่าความสุขสบายทั้งหลายในโลกนี้ และกว่าความ เติบโต ตลอดจนความก้าวหน้าทั้งหลายในโลกที่เราทุกคนจะต้องตาย” – จากศาสนของพระอับดุล บาฮา

การนมัสการและกฎธรรมชาติ

คนจำนวนมากมักไม่เชื่อว่าการนมัสการจะให้ผลจริงจางขึ้นได้ เพราะคิดเสียว่า ถ้าการนมัสการ บันดาลผลให้ได้จริงแล้วก็จะเป็นการขัดแย้งกับกฎธรรมชาติทีเดียว การเปรียบเทียบต่อไปนี้จะขจัดความ ยุ่งยากข้อนี้ได้ เป็นต้นว่า หากเราถือแม่เหล็กไว้เหนือผงตะไบเหล็ก ผงตะไบเหล็กก็จะกระโดดขึ้นมาเกาะ แห้งแม่เหล็กนั้น นี่ไม่เกี่ยวข้องกับกฎแห่งความดึงดูดของโลกเลยอำนาจความดึงดูดของโลกก็ยังมีต่อผงตะไบ เหล็กอย่างเดิม ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะว่าอำนาจที่อื่นใหญ่กว่าได้ถูกนำเอามาใช้ และอำนาจนั้นเป็นอำนาจที่ เกิดขึ้นตามธรรมชาติซึ่งพอจะคำนวณดูได้เช่นเดียวกับความดึงดูดของโลก ในสายตาของบาไฮศาสนิกชน เห็นว่า การนมัสการนำมาซึ่งพลังอำนาจที่เหนือกว่าซึ่งบัดนี้มนุษย์ยังไม่เข้าใจดีพอ แต่ดูเหมือนอำนาจนี้มี พลังเด็ดขาดอย่างเดียวกับอำนาจธรรมชาติ สิ่งที่แตกต่างกันก็คือ ยังมิได้มีการศึกษาค้นคว้ากันอย่างเต็มที่ เกี่ยวกับอำนาจนี้ ลักษณะของมันยังคงเป็นความลึกลับและมีอาจคำนวณได้ก็เพราะมนุษย์โง่เขลาอยู่

ความยุ่งยากอีกอย่างหนึ่งที่มนุษย์บางคนฉงนสนเท่ห์ ก็คือว่า การนมัสการดูเหมือนจะเป็นอำนาจ อ่อนแอเกินไปในอันที่จะทำให้บังเกิดผลใหญ่หลวงดังที่บางคนได้กล่าวไว้ การเปรียบเทียบต่อไปนี้อาจจะ ช่วยให้กระจ่างขึ้นได้ ดังเช่น พลังน้อยๆ ที่เราใช้ในการเปิดประตูของอ่างเก็บน้ำนั้น สามารถที่จะปล่อยพลัง อันใหญ่หลวงของน้ำนั้นออกมาได้ เช่นเดียวกับพวงมาลัยเรือเดินสมุทร เพียงแต่ใช้แรงเล็กน้อยเท่านั้นก็ สามารถทำให้เรือเดินสมุทรลำนี้อาเปลี่ยนทิศทางได้ ในทัศนะของศาสนาบาไฮเห็นว่าอำนาจที่ทำให้การ นมัสการบังเกิดผล เป็นอำนาจที่ไม่หมดสิ้นของพระผู้เป็นเจ้า ผู้อ่อนแอเพียงแต่ใช้พลังเล็กน้อยเพื่อที่จะ ได้มาซึ่งความกรุณาแห่งสวรรค์ และชี้แนวทางให้ความกรุณาแห่งสวรรค์นี้ดำรงอยู่และเตรียมพร้อมเสมอที่ จะรับใช้ผู้ที่รู้จักใช้

บทสวดของศาสนาบาไฮ

พระบาฮาอูลลาห์และพระอับดุลบาฮา ได้บันทึกคำสวดไว้เป็นอันมากเพื่อบรรดาผู้เลื่อมใสศรัทธาที่ จะได้ใช้สวดในวาระและจุดประสงค์ต่างๆ กัน ผู้ศึกษาที่คิดอย่างรอบคอบทุกคนจะเห็นซึ่งในความคิดอัน

ยิ่งใหญ่ และธรรมะอันลึกซึ้งที่มีอยู่ในคำสวดนั้น แต่เขาจะรู้ซึ่งถึงความหมายและเข้าใจในอำนาจของมันได้ก็ ด้วยการปฏิบัติสวดทุกวัน และถือว่าการสวดเป็นสิ่งสำคัญอย่างหนึ่งในชีวิตประจำวันของเขา เนื่องจาก หน้ากระดาษจำกัดในหนังสือเล่มนี้ จึงแสดงบทสวดไว้เพียงสองสามบทเท่านั้น ส่วนคำสวดอื่นๆ ผู้อ่าน จะต้องศึกษาค้นคว้าจากหนังสือเล่มอื่น

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า: โปรดกระทำให้ความงามของพระองค์เป็นดังหนึ่งอาหารวิเศษ, การได้อยู่ ณ เบื้องพระพักตร์ของพระองค์เป็นประหนึ่งน้ำทิพย์, ความยินดีของพระองค์คือความหวังของข้าพเจ้า, การสรรเสริญยกย่องพระองค์คือการปฏิบัติของข้าพเจ้า, ขอให้การรำลึกถึงพระองค์ได้เป็นเพื่อนแก่ข้าพเจ้า, ทำให้อำนาจอันสูงส่งของพระองค์ช่วยเหลือข้าพเจ้า, และสถานที่ที่พระองค์สถิตคือที่อยู่ของข้าพเจ้า ขออย่าให้พระองค์ได้จำกัดสถานที่ของข้าพเจ้าเหมือนดังคนอื่นๆ ที่ได้จำกัดตัวของเขาเองออกจากพระองค์เลย จริงทีเดียว พระองค์คือผู้ทรงมหิทธิธานุภาพ ผู้ทรงประเสริฐสุด ผู้ทรงอำนาจล้ำเลิศ”

— พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้ายอมรับว่าพระองค์ได้สร้างข้าพเจ้าขึ้นมาเพื่อจะได้รู้จักและนมัสการพระองค์ บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบถึงการไร้อำนาจของข้าพเจ้า และความมีอำนาจของพระองค์ ความจนของข้าพเจ้าและความมั่งมีของพระองค์ ไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากพระองค์ผู้ทรงช่วยเหลือเราในยามที่ได้รับอันตราย พระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่เสมอโดยล้นพ้น”

— พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

“โอ! ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! โปรดกระทำให้หัวใจของปวงชนผู้รับใช้พระองค์ ร่วมปรองดองกัน และทรงเปิดเผยความประสงค์ของพระองค์แก่พวกเขา ขอให้พวกเขาจงปฏิบัติตามคำสั่งสอนและยึดมั่นอยู่ในบทบัญญัติของพระองค์ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า ขอได้ทรงช่วยเหลือในความพยายามของเขาด้วยเถิด และให้พลังแก่เขาในการที่จะรับใช้พระองค์ ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! โปรดอย่าปล่อยเขาไปตามล้นพ้น แต่ทรงช่วยนำเขาด้วยแสงแห่งความรู้ และทำให้จิตใจของเขาชุ่มชื้นด้วยความรักของพระองค์ พระองค์คือผู้ช่วยเหลือพวกเขา และเป็นเจ้าแห่งพวกเขา โดยแท้จริงทีเดียว”

— พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

“โอ, ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงพระกรุณา! พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทั้งมวลจากตระกูลเดียวกัน พระองค์ได้ทรงบัญชาว่าเขาทั้งปวงจะต้องอยู่ร่วมกัน ๓ เบื้องพระพักตร์ของพระองค์ เขาทั้งมวลคือผู้รับใช้พระองค์มนุษย์ชาติทั้งหลาย ย่อมได้รับความคุ้มครองในโบสถ์ของพระองค์ เขาทั้งหลายล้วนชุมนุมอยู่ที่โต๊ะแห่งความกรุณาของพระองค์ล้วนได้รับแสงสว่างแห่งพระกรุณาของพระองค์”

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! พระองค์ทรงเมตตาปราณีต่อมนุษย์ทั้งปวง ทรงจัดสนองความต้องการของเขาทั้งหลาย ทรงให้ที่พักพิงแก่เขา ทรงให้ชีวิตและให้ความสามารถแก่แต่ละบุคคลตลอดๆ ทุกๆ คน และทุกคนล้วนอยู่ในห้วงสมุทรแห่งความเมตตาปราณีของพระองค์”

“โอ! พระองค์ผู้ทรงพระกรุณา! โปรดกระทำให้เขาทั้งหลายรวมกัน ขอจงทรงกระทำให้บรรดาศาสนาทั้งมวลสามารถเข้ากันได้ และให้บรรดาชาติทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เพื่อมนุษย์ทั้งปวงจะได้เห็นว่าเขาทั้งหลายอยู่ในครอบครัวเดียวกัน และสำนึกว่าโลกเรานี้เป็นประหนึ่งบ้านหลังเดียว ขอให้พวกเขาจงอยู่ร่วมกันด้วยความปรองดองสามัคคี”

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! โปรดชักธงแห่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของมนุษย์ชาติขึ้นสู่ยอดเสาด้วยเถิด”

“ข้าแต่พระผู้เป็นเจ้า! โปรดสถาปนาสันติภาพอันยิ่งใหญ่ด้วยเถิด”

“โอ พระผู้เป็นเจ้า! โปรดเชื่อมดวงใจทั้งปวงเข้าด้วยกันเถิด”

“ข้าแต่พระบิดาผู้ทรงพระกรุณา โปรดกระทำให้หัวใจของเราทั้งหลาย มีความชื่นบานด้วยกลิ่นหอมแห่งความรักของพระองค์ ทำให้ดวงตาของเราเจิดจ้าด้วยแสงสว่างแห่งการนำทางของพระองค์ ทำให้หูของเราปราโมทย์ด้วยทำนองเพลงแห่งวาทะของพระองค์ และให้พวกข้าพเจ้าพักพิงในที่มั่นอันปลอดภัยแห่งพระกรุณาของพระองค์ด้วยเถิด”

“พระองค์ทรงเป็นผู้มีอำนาจภาพ: ทรงเป็นผู้ให้อภัยและทรงมองข้ามความขาดตกบกพร่องของปวงมนุษย์เสมอ”

— พระอัครทูตบาฮา

“โอ พระผู้ทรงมหิทธานุภาพ! ข้าพเจ้าคือคนบาปและพระองค์ก็เป็นผู้ทรงอภัยให้! ข้าพเจ้าบกพร่องด้วยประการทั้งปวง แต่พระองค์ก็ทรงสมเพชเวทนา! ข้าพเจ้าอยู่ในห้วงแห่งความบาปอันมืดทึบ แต่พระองค์คือแสงสว่างแห่งความกรุณาที่ทรงยกโทษให้!

“ฉะนั้น ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงคุณมหาศาล โปรดยกโทษให้แก่ความบาปของข้าพเจ้าด้วย
โปรดมอบของขวัญของพระองค์แก่ข้าพเจ้า โปรดมองข้ามความผิดของข้าพเจ้า โปรดให้ที่พักพิง
อาศัยแก่ข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าได้แหวกว่ายอยู่ในสระแห่งความอดทนของพระองค์ และโปรดอภิบาล
รักษาข้าพเจ้าให้พ้นจากโรคภัยไข้เจ็บทั้งปวง”

“โปรดชำระฟอกล้างข้าพเจ้าให้ปราศจากมลทิน โปรดประทานสายธารอันบริสุทธิ์ที่หลั่งล้น
อย่างมหาศาลให้แก่ข้าพเจ้าบ้าง เพื่อความทุกข์โศกทั้งหลายจักได้อันตรธานไปและมีแต่ความสุข
ยินดี ความทุกข์โศกและความสิ้นหวังจักเปลี่ยนเป็นความร่าเริงและความไว้วางใจ ความกลัวก็จัก
เปลี่ยนเป็นความกล้าหาญ

“จริงทีเดียว พระองค์ผู้ทรงอภัยให้ เป็นผู้ทรงเปี่ยมด้วยความสมเพชเวทนา เป็นผู้ทรง
เมตตาการุณย์ และทรงเป็นที่รัก!”

— พระอับดุลบาฮา

“ข้าแต่พระผู้ทรงเมตตาปรานี! ขอขอบคุณที่พระองค์ได้ทรงปลุกให้ข้าพเจ้าตื่น และให้สติ
ข้าพเจ้า พระองค์ทรงประทานดวงตาอันสว่าง และโสตประสาทที่ได้ยิน ทรงนำข้าพเจ้าไปสู่อาณา
จักและวิถีทางของพระองค์ ทรงชี้ทางอันถูกต้อง และช่วยให้ข้าพเจ้าไปสู่เรือที่ช่วยให้รอดพ้น ข้าแต่
พระผู้เป็นเจ้า โปรดกระทำให้ข้าพเจ้ามีความเข้มแข็งมั่นคงไม่เสื่อมถอยและมีความซื่อสัตย์โปรด
คุ้มครองปกป้องข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้าย และให้ข้าพเจ้าอาศัยในบ้อมปราการอันแข็งแกร่ง
แห่งพระปัญญา และพระคัมภีร์ของพระองค์ พระองค์คือผู้ทรงอำนาจ! ทรงเป็นผู้เห็นแจ้งในทุกสิ่ง
และทรงได้ยินคำพูดทั้งหมด!

“ข้าแต่พระองค์ ผู้ทรงเปี่ยมไปด้วยความสมเพชเวทนา! โปรดให้ดวงใจผู้เป็นเสมือนกระจก
เงาอันอาจเจิดจ้าด้วยแสงแห่งความรักของพระองค์ และโปรด دلใจข้าพเจ้าด้วยความคิดที่จักทำให้
โลกมนุษย์นี้เป็นสวนกุหลาบด้วยพระกรุณาแห่งธรรมอันล้ำเลิศของพระองค์”

“พระองค์ทรงเป็นผู้เปี่ยมด้วยความสมเพชเวทนา, ทรงเมตตาและเปี่ยมไปด้วยพระกรุณา
ปรานี”

— พระอับดุลบาฮา

อย่างไรก็ตาม แม้บทสวดที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว และพระอัครมเหสีได้ให้ไว้จะสำคัญอย่างยิ่งก็ตาม แต่ผู้นับถือการกัมมัฏฐานจะได้โดยไม่ต้องใช้บทสวดเหล่านี้ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้สอนไว้ว่า ทุกสิ่งที่เราควรกระทำให้ดีที่สุดในชีวิตเช่นเดียวกับเราจะกระทำเพื่อนมัสการพระเจ้า งานทุกอย่างที่เรากระทำเพื่อรับใช้ผู้อื่นก็เป็นการสักการะอย่างหนึ่ง การปฏิบัติทุกอย่างเป็นต้นว่า ความคิดที่ดี วาจาก็ดี และการกระทำที่ดี โดยมีจุดหมายที่จะให้เกียรติแก่พระผู้เป็นเจ้าและรับใช้เพื่อนมนุษย์ล้วนถือว่าการน้อมนัสการที่มีค่าสูงสุด